

Η πιο εκτενής μελέτη της σεξουαλικής βίας της Χαμάς στις 7/10 και κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας έχει συμπυκνωθεί σε μια ολοκληρωμένη έκθεση 84 σελίδων **ΕΑΩ** που επικεντρώνεται σε ένα συμπέρασμα, για χάρη της ιστορίας: **Όλα ήταν σχεδιασμένα και σκόπιμα**. Προειδοποίηση: Δύσκολο να διαβαστούν μαρτυρίες και περιγραφές ομαδικών βιασμών, δολοφονιών και ακρωτηριασμών γεννητικών οργάνων θυμάτων, σεξουαλικά κακοποιημένων αγοριών και περιπτώσεων βιασμού σε αιχμαλωσία.

Ένα χρόνο και εννέα μήνες μετά τη σφαγή της 7ης Οκτωβρίου, το «**Project Dina**» δημοσίευσε πλήρως για πρώτη φορά την Τρίτη 8 Ιουλίου έκθεση που αποκαλύπτει μια σκληρή εικόνα της σεξουαλικής βίας των τρομοκρατών της Χαμάς κατά τη διάρκεια της σφαγής και της αιχμαλωσίας, βία που χρησιμοποιήθηκε ως ένα συστηματικό, σκόπιμο και προσχεδιασμένο όπλο. **«Επιδιώκουμε να διευκρινίσουμε τα ιστορικά γεγονότα: Η Χαμάς χρησιμοποίησε τη σεξουαλική βία ως τακτικό όπλο στον πόλεμο», έγραψαν οι συντάκτες της έκθεσης.**

Η έκθεση περιλαμβάνει δεκάδες μαρτυρίες και αποδεικτικά στοιχεία για τη χρήση βιασμού, σεξουαλικής επίθεσης και εκούσιου ακρωτηριασμού - πάνω από 84 σελίδες, οι οποίες βασίζονται σε μαρτυρίες ενός θύματος βιασμού από τη Νούμπα, 15 επιζώντων αιχμαλωσίας, 17 αυτοπτών μαρτύρων των επιθέσεων, 27 μελών ομάδων διάσωσης και πολυάριθμα οπτικά ντοκουμέντα. Η έκθεση σημείωσε ότι η σεξουαλική βία σημειώθηκε σε τουλάχιστον έξι διαφορετικές τοποθεσίες: το Φεστιβάλ Νονα, την Εθνική Οδό 232, τη βάση Nahal Oz και τα Κιμπούτς Reim, Nir Oz και Kfar Gaza. Επιπλέον, σημειώθηκε ότι οι απαχθέντες δέχτηκαν σεξουαλική επίθεση κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας.

Η έκθεση γράφτηκε από τρεις γυναίκες από το Κέντρο Rakman για την Πρόοδο των Γυναικών στο Πανεπιστήμιο Bar-Ilan - την καθηγήτρια Ruth Halperin-Kadri, την περιφερειακή δικαστή (ε.α.) Nava Ben-Or, και την συνταγματάρχη (ε.α.) εισαγγελέα Sharon Zaggi-Pinhas, πρώην επικεφαλής στρατιωτικής εισαγγελίας των IDF. Ταυτόχρονα με τη δημοσίευσή της, η έκθεση υποβλήθηκε στην Michal Herzog, σύζυγο του προέδρου Yitzhak Herzog.

Μαζί με δεκάδες μαρτυρίες, η έκθεση αναφέρει ότι «η συντριπτική πλειοψηφία όσων δέχτηκαν σεξουαλική επίθεση ήταν μεταξύ των 1.166 θυμάτων που φιμώθηκαν για πάντα». Επιπλέον, «πολλοί από αυτούς που υπέστησαν βλάβη και που επέζησαν μπορεί να είναι πολύ τραυματισμένοι για να μας πουν για τις εμπειρίες τους». Οι συντάκτες της έκθεσης πρόσθεσαν ότι η εμπειρία του παρελθόντος δείχνει ότι είναι πιθανό να αποκαλυφθούν και άλλες μαρτυρίες στο μέλλον.

Η έκθεση σημειώνει ότι «εξεχωρίζουν σαφή μοτίβα στον τρόπο με τον οποίο ασκήθηκε η σεξουαλική βία, συμπεριλαμβανομένων θυμάτων που βρέθηκαν μερικώς ή εντελώς γυμνά με τα χέρια τους δεμένα, μερικές φορές σε δέντρα

ή κολόνες· στοιχεία ομαδικού βιασμού που κατέληξε σε εκτέλεση· και σοβαρής βίας στα γεννητικά όργανα». Σημείωσαν ότι «η σεξουαλική βία συνεχίστηκε στην αιχμαλωσία - οι απελευθερωμένοι όμηροι ανέφεραν αναγκαστική γύμνια, σωματική και λεκτική σεξουαλική παρενόχληση, σεξουαλική επίθεση και απειλές αναγκαστικού γάμου».

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η έκθεση δεν ασχολείται με την τεκμηρίωση ή τη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων και τα ευρήματα της έκθεσης βασίζονται σε Ανοικτές Πηγές (OSINT), αναφορές που ελήφθησαν από την ομάδα του έργου και πρόσθετες πληροφορίες. Προκειμένου να διατυπωθούν τα ευρήματα και να αναλυθούν οι πληροφορίες, η έκθεση δημιούργησε μια πλατφόρμα αποδεικτικών στοιχείων που κατηγοριοποιεί τα πληροφοριακά στοιχεία ανάλογα με την αποδεικτική τους αξία και τα αναλύει. Οι μαρτυρίες από πρώτο χέρι που συλλέχθηκαν σχετικά με τη σεξουαλική κακοποίηση βασίζονται κυρίως σε εκείνες που παρείχαν οι επιζώντες της αιχμαλωσίας, συμπεριλαμβανομένων συνεντεύξεων στα μέσα ενημέρωσης.

Η τελική έκθεση απαριθμούσε τουλάχιστον 16 περιπτώσεις σοβαρής σεξουαλικής επίθεσης, συμπεριλαμβανομένης της απόπειρας βιασμού μιας γυναίκας κατά τη διάρκεια της σφαγής στο Φεστιβάλ Nona, και 15 σεξουαλικές επιθέσεις που κατέθεσαν επιζώντες αιχμαλωσίας. Μεταξύ άλλων, η έκθεση αναφέρει ότι επιζώντες αιχμαλωσίας, συμπεριλαμβανομένων ενός αγοριού και ενός κοριτσιού, κατέθεσαν ότι παρενοχλήθηκαν σωματικά και λεκτικά σεξουαλικά, αφέθηκαν γυμνοί και δέχτηκαν σεξουαλική επίθεση. Τουλάχιστον έξι γυναίκες επιζήσασες αιχμαλωσίας κατέθεσαν ότι απειλήθηκαν με βιασμό και αναγκαστικό γάμο κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας. [...]

Η έκθεση σημειώνει επίσης ότι 17 αυτόπτες μάρτυρες ή φήμες των επιθέσεων κατέθεσαν για τουλάχιστον 15 διαφορετικές περιπτώσεις σεξουαλικής επίθεσης, συμπεριλαμβανομένων τουλάχιστον τεσσάρων περιστατικών ομαδικού βιασμού και τριών περιπτώσεων σοβαρής σεξουαλικής βίας. Αυτές οι περιπτώσεις, σύμφωνα με τις μαρτυρίες, συνέβησαν στην περιοχή Nuba, στη βάση Nahal Oz και στον αυτοκινητόδρομο 232. Στις περισσότερες από τις περιπτώσεις που περιγράφονται, το θύμα βιασμού δολοφονήθηκε αμέσως μετά την πράξη και, σύμφωνα με περισσότερους από έναν μάρτυρες, μερικές φορές ο βιασμός διαπράχθηκε μετά θάνατον.

Συλλέχθηκαν επιπλέον μαρτυρίες από εκείνους που έφτασαν πρώτοι στους τόπους της δολοφονίας - διασώστες, παραϊατρικό προσωπικό, προσωπικό ΖΑΚΑ και πολίτες που ήρθαν να βοηθήσουν - στο πάρτι Nona, σε πολλά κιμπούτς και κατά μήκος της εθνικής οδού 232. Οι μαρτυρίες τους - υποστηριζόμενες από φωτογραφίες και βίντεο που τραβήχτηκαν από τις δυνάμεις που έφτασαν πρώτες στους τόπους - ομαδοποιούνται σε 30 σκληρές περιγραφές σεξουαλικής επίθεσης στα δολοφονημένα θύματα - γυμνές και ημίγυμνες γυναίκες, σημάδια από πυροβολισμούς στην περιοχή των γεννητικών οργάνων και άλλες σκληρές περιγραφές.

«Όλοι όσοι έφτασαν για πρώτη φορά στον χώρο του Φεστιβάλ Nona περιέγραψαν τις ίδιες σκηνές», ανέφερε η έκθεση. «Δεκάδες γυναικεία σώματα, γυμνά ή μερικώς γυμνά από τη μέση και κάτω, πολλά από τα οποία αιμορραγούσαν από τα γεννητικά όργανα ως αποτέλεσμα τραυμάτων από πυροβολισμούς». Υποστήριξη αυτών των ισχυρισμών προέρχεται επίσης από εργαζόμενους στο στρατόπεδο Shur που περιέθαλψαν τα σώματα των θυμάτων, οι οποίοι περιέγραψαν επίσης περιπτώσεις εγκαυμάτων στα γεννητικά όργανα.

Οι δυνάμεις διάσωσης που έφτασαν στα σημεία της σφαγής περιέγραψαν επίσης, μεταξύ άλλων, σώματα που βρέθηκαν με αντικείμενα που είχαν εισαχθεί στις ευαίσθητες περιοχές τους. Η έκθεση ανέφερε τουλάχιστον τρεις περιπτώσεις στις οποίες αντικείμενα εισήχθησαν στα γεννητικά όργανα των θυμάτων - πριν δολοφονηθούν άγρια. Σε μια περίπτωση, η οποία προέκυψε από τις μαρτυρίες μελών του ΖΑΚΑ, το σώμα μιας γυναίκας βρέθηκε στο Κιμπούτς Be'erit - με ένα μεγάλο μεταλλικό αντικείμενο μέσα στον κόλπο της. Σε μια άλλη περίπτωση, ένας άνδρας βρέθηκε δολοφονημένος, δεμένος και γυμνός, με ένα μεταλλικό αντικείμενο να έχει εισαχθεί στην βουβωνική χώρα του. Και στην τρίτη περίπτωση, ένας άλλος άνδρας βρέθηκε δολοφονημένος, με ένα αντικείμενο να έχει εισαχθεί στον πρωκτό του. Σύμφωνα με τους συντάκτες της έκθεσης, το γεγονός ότι όλες αυτές οι περιπτώσεις συνέβησαν σε διαφορετικά σημεία, εντός ενός περιορισμένου χρονικού πλαισίου, ενισχύει το συμπέρασμα ότι πρόκειται για επαναλαμβανόμενη και σκόπιμη πρακτική και όχι για μεμονωμένες φρικαλεότητες.

Η τελική έκθεση του Dina Project αναφέρει επίσης την κατάθεση της **Amit Sosana**, η οποία είπε ότι δέχθηκε σεξουαλική επίθεση με όπλο, ξυλοκοπήθηκε, αλυσοδέθηκε στους αστραγάλους και αναγκάστηκε να αναφέρει τον έμμηνο κύκλο της στους απαγωγείς της. Η Sosana είπε επίσης στην κατάθεσή της ότι κατά τη διάρκεια της σεξουαλικής επίθεσης, ο τρομοκράτης που την κρατούσε αιχμάλωτη της έδωσε μια κατασρόλα με βραστό νερό - και στη συνέχεια την πήγε στο ντους, όπου της έδωσε το καυτό νερό για να το ρίξει πάνω της.

«Ήρθε κοντά μου, έσπρωξε το όπλο του προς το μέτωπό μου - και με χτύπησε. Με έσυρε στο παιδικό δωμάτιο, ένα δωμάτιο γεμάτο αφίσες παιδιών - και μετά έστρεψε το όπλο προς το μέρος μου και με ανάγκασε να εκτελέσω σεξουαλική πράξη εκεί», είχε δηλώσει προηγουμένως στους New York Times, και η κατάθεσή της εκεί έχει πλέον επισυναφθεί στην έκθεση. [...]

«Άκουσα κραυγές από τους θάμνους, "Με βιάζουν, βοηθήστε με"». Ο **Ρον Πράγκερ**, ένας επιζών της παρέας στη Νόβα, περιέγραψε στην κατάθεσή του ότι άκουσε «μια ομάδα κοριτσιών, ήταν τρεις. Νομίζω ότι απλώς περνούσαν από δίπλα μας, πιθανώς προσπαθώντας να δραπετεύσουν στο αυτοκίνητό τους - και έπεσαν πάνω στους τρομοκράτες από ψηλά. Ούρλιαζαν, "Παρακαλώ, παρακαλώ, δεν κάναμε τίποτα", και μέσα σε ένα δευτερόλεπτο ακούσαμε τέσσερις πυροβολισμούς και απόλυτη σιωπή».

Λίγο αργότερα, περιέγραψε, άκουσε «περισσότερα κορίτσια να ουρλιάζουν από τους θάμνους, "Με βιάζουν, με βιάζουν, βοηθήστε με, βοηθήστε με", και εσύ κρύβεσαι και είσαι εντελώς αβοήθητη και απλά δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Τίποτα. Δεν έχουμε όπλα, είμαστε αβοήθητες, κρυβόμαστε και είμαστε σε όλη αυτή την κόλαση». Άλλοι επιζώντες περιέγραψαν παρόμοια γεγονότα, και κάποιος μπορεί να περιγράψει το ίδιο περιστατικό. Αλλά συνολικά, γράφουν οι συντάκτες της έκθεσης, υπάρχουν στοιχεία που περιγράφουν τουλάχιστον τέσσερις περιπτώσεις ομαδικού βιασμού - και μπορεί να υπήρχαν και περισσότερες.

Οι συντάκτες της έκθεσης σημείωσαν ότι η συγκέντρωση όλων των στοιχείων και των μαρτυριών επιτρέπει τη διαμόρφωση

μιας ολοκληρωμένης εικόνας, ακόμη και ελλείπει στοιχείων για κάθε υπόθεση. «Στόχος μας είναι να δείξουμε πώς οι ηγέτες και οι δράστες εγκλημάτων μπορούν να οδηγηθούν στη δικαιοσύνη, ακόμη και όταν δεν υπάρχουν άμεσα στοιχεία εναντίον καθενός από αυτούς ξεχωριστά», δήλωσε η Halperin-Kedri μετά τη δημοσίευση της έκθεσης. «Λέμε εδώ με σαφήνεια: η σεξουαλική βία σε συγκρούσεις είναι ένα όπλο. Δεν είναι τυχαία, δεν στοχεύει μόνο σε ένα άτομο και δεν γίνεται χωρίς καθοδήγηση από πάνω. Είναι καιρός η διεθνής κοινότητα να αντιμετωπίσει το φαινόμενο ως τέτοιο». [...]

Σκοπός της παρούσας έκθεσης, ανέφεραν οι συγγραφείς, είναι η δημιουργία μιας αποδεικτικής και νομικής υποδομής που θα επιτρέψει τη δίωξη τρομοκρατών της Χαμάς για τις σεξουαλικές κακοποιήσεις που διέπραξαν. Σύμφωνα με τους συγγραφείς, υπάρχει μια υποδομή που επιτρέπει να γίνει αυτό χωρίς να συνδέονται συγκεκριμένοι δράστες και θύματα - αλλά μάλλον επιβάλλοντας κοινή ποινική ευθύνη σε όλους τους συμμετέχοντες στην επίθεση, ακόμη και σε εκείνους που δεν συμμετείχαν άμεσα στον ίδιο τον βιασμό, επειδή φέρουν την ευθύνη για τις πράξεις - είτε στην πραγματικότητα είτε επειδή συνέβαλαν σε αυτές, γνώριζαν ή θα μπορούσαν να τις γνωρίζουν[...]

Η επιζήσασα αιχμαλωσίας **Ιλάνα Γκριτσόφσκι** ευχαρίστησε την Μίχαλ Χέρτζογκ, σύζυγο του Προέδρου του Κράτους, κατά την παρουσίαση της έκθεσης στην προεδρική κατοικία, και είπε:

«Μας απήγαγαν. Θυμάμαι να μου σημαδεύουν με όπλα. Θυμάμαι να με αγγίζουν χέρια που δεν μου ανήκαν. Θυμάμαι να ουρλιάζω - και μετά σκοτάδι», πρόσθεσε. «Όταν ξύπνησα, ήμουν ημίγυμνη. Περιτριγυρισμένη από τρομοκράτες. Με χτύπησαν, με άγγιξαν. Δεν ήξερα τι συνέβη στο σώμα μου σε αυτά τα χαμένα λεπτά - αλλά η ψυχή μου ήξερε ήδη: τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο».

Είπε ότι «στην αιχμαλωσία πέρασα από την κόλαση. Πείνα, δίψα, μοναξιά. Σωματική και ψυχική κακοποίηση. Το σώμα μου πονούσε. Τα κόκαλά μου ήταν σπασμένα. Αλλά η ταπείνωση, ο φόβος, το συναίσθημα ότι είσαι ιδιοκτησία κάποιου άλλου - αυτός είναι ο πόνος που δεν φεύγει. Αφέθηκα ελεύθερη μετά από 55 ημέρες. Αλλά δεν είμαι πραγματικά ελεύθερη. Γιατί η αληθινή ελευθερία υπάρχει μόνο όταν κανείς δεν χρειάζεται να περάσει αυτό που πέρασα εγώ. Μόνο όταν μας πιστεύουν. Όταν δεν είμαστε σιωπηλοί».

Είπε: «Σήμερα - σχεδόν δύο χρόνια αργότερα - οι άνθρωποι εξακολουθούν να ρωτούν αν συνέβη πραγματικά. Αν συνέβη πραγματικά, αν «είμαστε δεσμευμένοι να φέρουμε όλους πίσω. Υπογράψτε τη συμφωνία. Τερματίστε τον πόλεμο».

Μετάφραση: Βίκτωρ Ισαάκ Ελιέζερ

ΠΗΓΗ: [ATHENS VOICE 9.7.2025](#)

ΔΕΙΤΕ [ΕΔΩ](#) ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ The-Dinah-Project